

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 134/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 235/2010 a jeho uznesením z 2. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2010 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 235/2010 a jeho uznesením z 2. júla 2010.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza: «Sťažovateľ zažaloval sudcu JUDr. M. S., ktorý bol zákonným sudcom vo veci sp. zn.: 26 C/136/2005 na Okresnom súde v Trnave. Sudca S. konanie viedol spôsobom takým, že od počiatku dával najavo opovrhnutie nad dôkazmi D. B. - keď žiadal pripojiť vyšetrovací spis ÚIS-418/1BA-PO-2004.

Žalobou 26 C/136/2005 sa sťažovateľ domáhal náhrady škody za protizákonné zbavenie slobody por. R. S. v roku 2002, keď sťažovateľ bol zbavený slobody iba zo „SRANDY“ por. S., ktorý tvrdí, že som nepreberal jeho predvolania na výsluch a keď som predvolanie prebral, tak som sa nedostavil. A TO CELÉ JE LOŽ. Vo vyšetrovacom spise ÚIS-418/1BA-P0-2004 mali byť vrátené predvolania, ale tam nebolo ani jedno; vo vyšetrovacom spise mali byť vrátené doručenký ale nebola v ňom ani jedna.

Riaditeľ KR PZ v Trnave písomne potvrdil, že por. S. sťažovateľa nepredvolával písomne, ako teda predvolával? TOTO zákonný sudca S. odmietol preskúmať. Jednoducho súdne konanie zmaril spôsobom, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, zákonmi, Ústavou SR a Dohovorom.

I.B. Podľa Dohovoru čl. 5 - právo na slobodu a bezpečnosť ods. 5 - každý, kto bol zatknutý alebo zbavený slobody v rozpore a ustanoveniami tohto článku, MÁ NÁROK NA ODŠKODNENIE. Toto odškodnenie sudca M. S. zmaril, ale on nemá právo na zmarenie odškodnenia, ale má povinnosť odškodniť pretože je Dohovorom viazaný, nemôže rozhodovať svojvoľne a stavať sa nad Dohovor a to odmietaním dokazovania na pojednávaní. Sudca S. nevidel vyšetrovací spis ÚIS-418/1BA-P0-2004.

I.C. Preto sťažovateľ zažaloval sudcu M. S. žalobou o „Ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy“.

Vec bola napokon postúpená na Okresný súd v Nitre pod sp. zn.: 19C/45/2009 čo je chybné rozhodnutie, pretože miestne príslušným súdom je zo zákona Okresný súd Bratislava II.

I.D. Okresný súd v Nitre odmieta postúpiť spis na miestne príslušný súd OS BA II a vymáha majetkové pomery sťažovateľa, hoci konanie je oslobodené od poplatkov.

Uznesením 19C/45/2009-125 OS Nitra nepriznal oslobodenie od poplatku, hoci oslobodenie má byť zo zákona podľa zákona č.71/1992 Zb. § 4 ods. 1 písm. j.

Konanie zase, ako takmer vždy prebieha šikanózne a urážkami zákona, provokáciami zo strany sudcu.

I.E. Prípísom zo dňa 30. 08. 2010 oznámil sťažovateľ súdu, že je podľa Rozhodnutia Úradu práce B. je občanom v hmotnej núdzi a bez príjmov od mája 2006 naďalej.

I. F. Okresnému súdu uniká, že sudca M. S. skutočne zmaril konanie 26C/136/2005 protizákonným spôsobom, proti Dohovoru a sťažovateľ zakaždým musí bojovať vynútený boj oslobodenie od poplatkov, musí bojovať proti pripisovanému FIKTÍVNEMU MAJETKU a pritom je vždy vyprovokovaný k nadávkam, pretože sa nedá znášať urážanie pripisovaním fiktívneho majetku alebo odmietanie oslobodenia od poplatku a následne zmarenie súdneho konanie pre nezaplatenie poplatku.».

Na základe uvedeného sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„II. A. Krajský súd Bratislava porušil základné právo D. B. v konaní 14Co/235/2010-139 garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie 14Co/235/2010-139, zo dňa 02. 07. 2010 Krajského súdu Bratislava.

II.B. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje postúpiť konanie 19C/45/2009 Okresnému súdu Bratislava II, Drieňová 5, Bratislava.

Sťažovateľ žiada o ustanovenie advokáta na konanie pred Ústavným súdom zo známych dôvodov, sťažovateľ je invalid bez príjmu, je nositeľom ŤZP, zo zdravotných dôvodov nemá možnosť zárobku, je občanom v hmotnej núdzi.“

Z priloženej dokumentácie k sťažnosti vyplývajú tieto skutočnosti:

Sťažovateľ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Trnava 19. mája 2008 o ochranu osobnosti a nemajetkovú ujmu domáha toho, aby Okresný súd Trnava uložil JUDr. M. S., sudcovi Okresného súdu Trnava, ktorý bol zákonným sudcom v jeho veci vedenej pod sp. zn. 26 C/136/2005, povinnosť zaplatiť sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 16 000 000 Sk. Toto konanie bolo vedené Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 16 C 62/2008. Sudcovia Okresného súdu Trnava upozornili na existenciu okolnosti, na základe ktorej by mohli vzniknúť pochybnosti o ich nezaujatosti spočívajúcej v tom, že žalovaný je sudcom toho istého okresného súdu, a preto predložili vec podľa § 16 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie, či sú, alebo nie sú vylúčení z prerokovania veci. V konaní o oznámení sudcov prvého stupňa vedenom na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 23 NcC 20/2008 aj sudcovia Krajského súdu v Trnave

(s výnimkou jedného sudcu) oznámili Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), že aj na ich strane sú skutočnosti, ktoré môžu vyvolať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Nc 24/2008 z 18. júla 2008 rozhodol, že sudcovia Krajského súdu v Trnave sú vylúčení z prerokovania a rozhodovania vecí až do jej právoplatného skončenia; vec prikázal na prerokovanie a rozhodnutie krajskému súdu. V nadväznosti na uvedené krajský súd uznesením č. k. 4 NcC 23/08-45 z 12. januára 2009 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Trnava sú vylúčení z prerokovania a rozhodovania vecí vedenej pod sp. zn. 16 C 62/08; vec prikázal na prerokovanie Okresnému súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“).

Po prikázaní veci okresnému súdu sa vec na tomto súde vedie pod sp. zn. 19 C/45/2009. Okresný súd prípisom zo 6. apríla 2009 a opakovane 12. mája 2009 vyzval sťažovateľa, aby v súvislosti s jeho žiadosťou o oslobodenie od súdnych poplatkov zaslal okresnému súdu riadne vyplnené a potvrdené tlačivo o majetkových a zárobkových pomeroch. Sťažovateľ na výzvu okresného súdu zareagoval tak, že podaním zo 7. mája 2009 a opakovane 25. júna 2009 oznámil okresnému súdu, že tento nie je miestne príslušným súdom a že žaloba o ochranu osobnosti patrí Okresnému súdu Bratislava II, pretože sťažovateľ žije v obvode tohto súdu, a preto žiada okresný súd o postúpenie Okresnému súdu Bratislava II.

Okresný súd si v súvislosti so žiadosťou sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov a v nadväznosti na podania sťažovateľa vyžiadal doklady preukazujúce jeho majetkové pomery z Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, z Okresného súdu Trnava, zo Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, zo Správy katastra P., zo Správy katastra Ž. a zo Správy katastra B. V nadväznosti na zistené skutočnosti okresný súd uznesením č. k. 19 C/45/2009-125 z 5. januára 2010 sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal.

Sťažovateľ na toto rozhodnutie zareagoval odvolaním, ktoré označil ako „*Odvolanie proti tupému uzneseniu zo dňa 05. 02. 2010 nezákonnej sudkyne, keď miestne príslušným súdom vo veci samej je Okresný súd Bratislava II*“. Okresný súd na toto odvolanie reagoval prijatím uznesenia č. k. 19 C/45/2009-130 z 12. marca 2010, ktorým vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní od jeho doručenia doplnil odvolanie o zákonom predpísané náležitosti.

Po predložení věci krajskému soudu rozhodol krajský soud o odvolaní s'azovateľa proti uzneseniu okresného soudu č. k. 19 C/45/2009-125 z 5. januára 2010 v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy uznesením č. k. 14 Co 235/2010-138 z 2. júla 2010 tak, že odvolanie s'azovateľa odmietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. novembra 2010. Uznesením č. k. 14 Co/235/2010-139 z 2. júla 2010 (právoplatné 19. augusta 2010) uložil s'azovateľovi poriadkovú pokutu v sume 100 € s odôvodnením, že s'azovateľ použil hrubo urážlivé výrazy na adresu soudu a vec prerokujúcej sudkyni. Na základe prehodnotenia takéhoto správania dospel k záveru, že obsah hrubo urážlivého odvolania s'azovateľa v prerokúvanej veci odôvodňuje uloženie poriadkovej pokuty s'azovateľovi podľa § 53 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

S'azovateľ podaním z 30. augusta 2010 označeným ako „*Odvolanie proti uzneseniu, ktoré je protizákonné a protiústavne, zo dňa 02. 07. 2010, doručené dňa 19. 08. 2010*“, opäť s použitím hanlivých výrazov žiadal najvyšší súd ako odvolací súd, aby zrušil „*hlúpe uznesenie*“ č. k. 14 Co/235/2010-139 z 2. júla 2010 ako rozhodnutie „*protiústavne proti čl. 12 ods. 4...*“.

Najvyšší súd o odvolaní s'azovateľa proti uzneseniu krajského soudu č. k. 14 Co/235/2010-139 z 2. júla 2010 rozhodol uznesením sp. zn. 3 Co 4/2010 z 22. septembra 2010 tak, že konanie o odvolaní zastavil. Toto uznesenie najvyššieho soudu nadobudlo právoplatnosť 15. októbra 2010.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného soudu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 195/04, I. ÚS 11/05).

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). V danom prípade sťažovateľ v petite za porušovateľa svojich práv označil krajský súd a domáha sa toho, aby ústavný súd vyslovil, že krajský súd porušil jeho

právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co/235/2010 a jeho uznesením z 2. júla 2010, a žiada toto uznesenie zrušiť. Ústavný súd sa preto zaoberal len možným porušením základného práva sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 235/2010 a jeho uznesením z 2. júla 2010 súc viazaný návrhom podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Konanie pred ústavným súdom je navyše ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o sťažnosti iný všeobecný súd bez výslovného návrhu sťažovateľa.

1. Ústavný súd posúdil napadnuté uznesenie krajského súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, z hľadiska namietaného porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a arbitrárnosti a je ústavne konformné. Krajský súd dostatočným spôsobom odôvodnil aplikáciu § 53 ods. 1 OSP na hrubo urážlivé vyjadrenia sťažovateľa a využil poriadkové opatrenia, ktoré sú mu dané pre prípad takéhoto správania účastníkov konania. V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 235/2010 ústavný súd posúdil návrh sťažovateľa na rozhodnutie o jeho sťažnosti a odôvodnenie tohto návrhu a dospel k záveru, že vzhľadom na formuláciu návrhu na rozhodnutie a odôvodnenie sťažnosti, sťažovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi označeným konaním krajského súdu (ako celku) a namietaným porušením jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na tomto základe uzavrel, že obsah sťažnosti vzhľadom na absenciu preukázania príčinnej súvislosti medzi postupom krajského súdu a označeným porušením jeho práva nesignalizuje možnosť vyslovenia jeho porušenia po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

3. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti pri označení krajského súdu ako porušiteľa svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietal aj porušenie práva zaručeného v čl. 13 dohovoru zrejme z dôvodu svojej nespokojnosti s rozhodovaním krajského súdu v odvolacom konaní v danej veci; preto sa domnieva, že využitie opravného prostriedku (odvolania), ktorým sa domáhal zjednania nápravy, bol neúčinný. Aj keď sťažovateľ porušenie čl. 13 dohovoru v petite nespomenul, ústavný súd nad rámec svojho rozhodnutia uvádza, že z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (III. ÚS 38/05). Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť, nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 13 dohovoru. Vzhľadom na to, že namietané porušenie čl. 13 dohovoru nebolo v návrhu petitu, ústavný súd o tejto časti sťažnosti nerozhodoval, len na túto skutočnosť upozorňuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2011